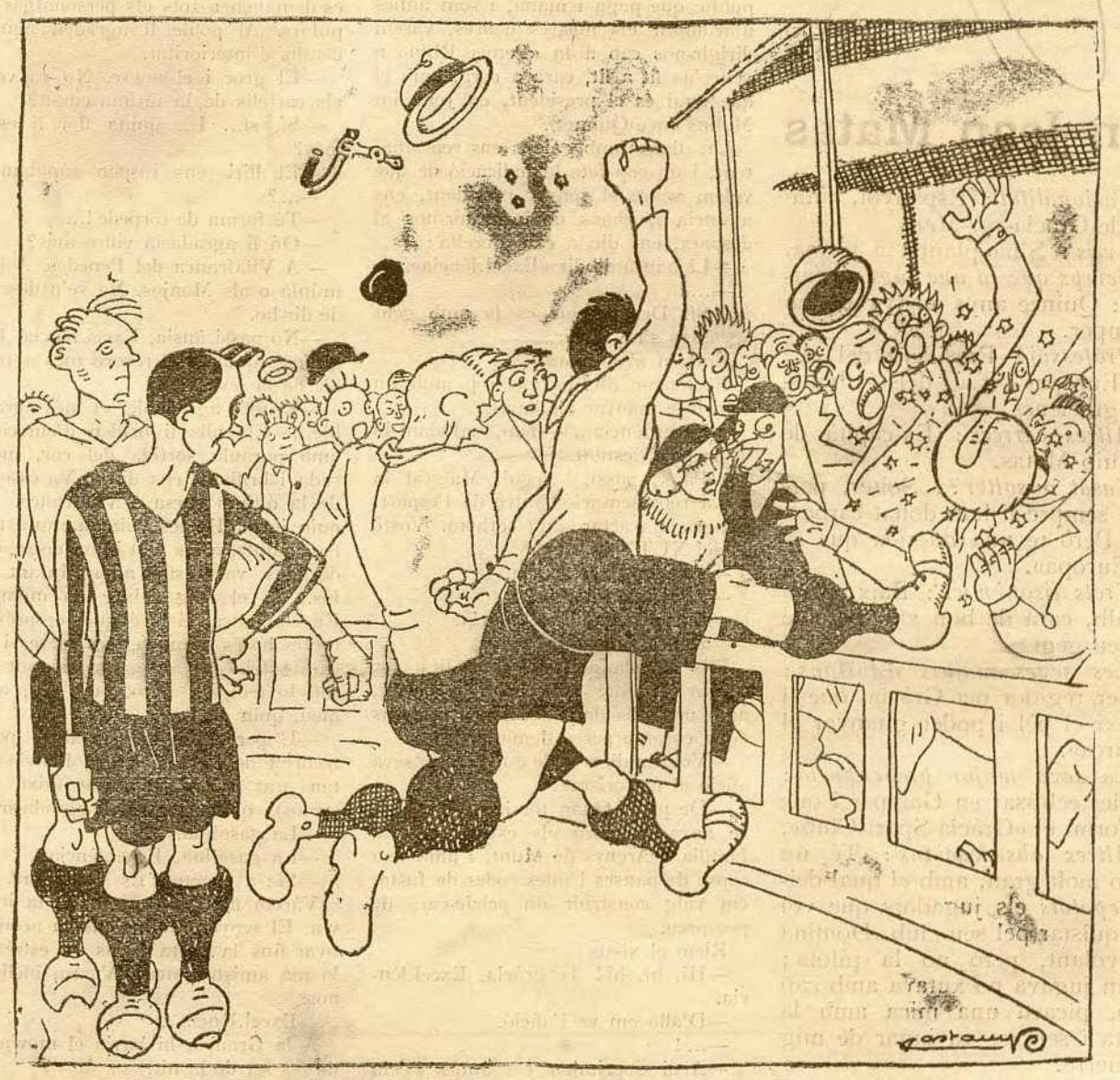
XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: CARRER NOU, 45

ANY II — NUM. 7
BARCELONA, 4 DE GENER DE 1923

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

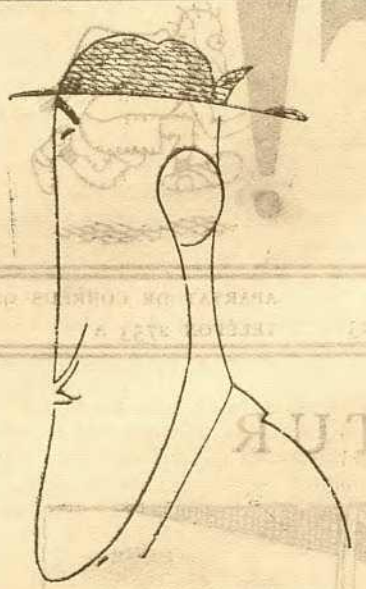
DEL FUTBOL FUTUR

PROCEDIMENT RAPID I SEGUR PER ACABAR AMB LES EXCITACIONS DELS ESPECTADORS

10 CENTIMS

BIOGRAFIES

En Joan Matas

Nacionalitat: Espanyol, català, de Gràcia-*sur-Mer*.

Anys: S'ha plantat a trenta.

Temps que fa que juga al futbol: Quinze anys menys que en Gamper.

Professió: President del «C. D. Europa» i Tsar dels futbolistes graciencs.

Altres càrrecs: Ex-capità de l'equip Matas.

Casat o solter?: Solter, perquè sempre li han donat carbassa. Però té una *querida* que és l'«Europa».

Trets fisonòmics: Baix, prim i calb, cara de bon xai, però té el seu geni.

Les seves majors il.lusions: Esser regidor per Gràcia, que li creixi el pèl i poder guanyar el «Barça».

La seva major preocupació: Poder eclipsar en Gamper i que es formi el «Gràcia-Sport-Club».

Altres observacions: Té un auto molt gran, amb el qual deixa *epatats* els jugadors que vol conquistar pel seu club. Domina el volant, però no la pilota; quan jugava no xutava amb cap peu, picava una mica amb la dreta i sempre va jugar de mig esquerre.

Tota la correspondencia dirigiu-la a l'Apartat de Correus 925

INTERVIUS CAMELÍSTIQUES I GRIMEGIALS

Bromúrum grimejòrium inocèntum est.

(Ovidi, Llib. I, cap. XIII.)

En Quimet Molins

(President de «Penya Rhin»)

Quan ens vàrem decidir a fer la interviu que vostès gaudiran a continuació, sentírem un pessigolleig emocional, com si tinguéssim de tornar a examinar-nos de Mecànica integral o de Química inorgànica. Però som homes decidits, i com que ens devem al públic que paga i mana, i som amics d'acomplir els nostres deures, vàrem dirigir-nos cap a la «Penya Rhin» a veure'ns fit a fit, cara a cara, amb el que avui és el president, en Joaquim Molins (neo-Quimet).

Un uixier amb galons ens rep amatent, i un cop feta la indicació de què volem veure el senyor president, ens anuncia i, abans de introduir-nos al despatx, ens diu a cau d'orella:

—Li haurà de dir «Excel.lència».

—...!

—Sí. Des de que es fa amb gent «grossa» s'ho fa dir.

Entrem al despatx.

El senyor Molins ens rep amb un somriure manyac als llavis.

—Excel.lència... — fem, saludant-lo de la porta estant.

—Passi, passi, i segui. Malgrat la meva representació dintre de l'esport, m'agrada tractar amb tothom. Vostè és del XUT?

—Angela, Excel.lència.

—I vol una interviu?

—Ensopegada, Excel.lència.

—Doncs, engegui.

Ens agrada aquesta cordialitat d senyor Molins. Ens mira somrient, amb uns ulls de benevolença que ens dóna coratge per a demanar-li:

—Voldria dir-nos de què li ve la seva afició al motorisme?

—De petit. Quan tot just tenia dotze anys, passava els estius amb la família a Arenys de Munt, i amb una capsa de panses i unes rodes de fusta, em vaig construir un «cicle-car» de poc preu.

Riem el xisto.

—Hi, hi, hi! Té gràcia, Excel.lència.

—D'allò em ve l'afició.

—...!

—Avui suprimien els autos i em moriria...

Sols el pensar aquesta probabilitat ha fet ennuvolar el rostre atraient del digne president de «Penya Rhin».

—No els treuran pas—fem per a desentristir-lo.

—Déu no ho vulga!...

Fa un sospir pregon i torna a afalagar el somriure amatent el seu rostre.

—Digui'ns, president: quin color li plau més? Això són coses que sempre es demanen a tots els personatges populars. Al poble li agraden aquests detalls d'interioritat.

—El groc i el negre. No va veure els cartells de la última cursa?

—Sí, sí... I... quina flor li escau més?

—El lliri—ens respon ràpidament.

—...?

—Té forma de torpede!...

—On li agradaria viure més?

—A Vilafranca del Penedès. A l'Almúnia o als Monjos. No se'n descuidi de dir-ho.

—No passi àsnia, Excel.lència. I digui'ns: quin és el record més agradable de la seva vida?

—El més agradable, el més agradable...—Els ulls li brillen d'emoció i, amb paraula sortida del cor, mesurada i brillant, ens diu:—Va ésser el de la última cursa a Vilafranca. Oh, quin jorn! De les vuit quaranta tres, tres quints, a les vint-i-una dotze, cinc dècimes, vaig estar amb l'Infant Anfós. No el vaig deixar un moment. En confiança, li diré que, després de tantes hores de no fer les meves i naturals feines, vaig estar orinant qui sap lo temps... Però, quin dia, amic meu, quin dia!...

—I, per últim—vàrem dir-li per a treure'l de l'èxtasi a què l'havia dut tan grat record,—digui'ns (això serà curiós): quina beguda li agrada més?

—La gasolina.

—La gasolina, Excel.lència?

—Sí; a copetes. És riquíssima.

Vàrem dar per terminada la interviu. El senyor Molins ens va acompanyar fins la porta i ens va estrènyer la mà amistosament. Vàrem inclinar-nos.

—Excel.lència...

A la Granvia hi havia el moviment de les set de la nit.

El Passeig de Gràcia ens va engolir amb la seva gentada cosmopolita i tan barcelonina...

LA BRUIXA DEL «METRO»

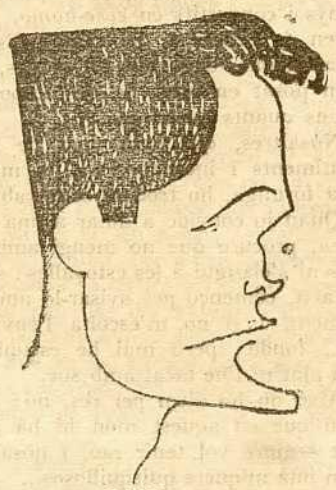
BOXA

DIVENDRES, A L'«IRIS PARC»

La sala de l'«Iris» presentava tot l'aspecte d'una *becerrada benéfica.*

L'*speaker*, degut a un xisto amb vaselina que va endossar a en Casanovas, va veure's esbroncat per aquest, que li digué: «Ets molt burro, noi!» Tot això prenia un caràcter silvestre de dia de camp, que feia venir ganes de trescar pel «ring» per a fer una exhibició amb en Kamaloff.

El primer combat fou breu. En Ló-

L'Albert

pez, al començar el tercer «round», va guillar, dient que no volia saber-hi res amb en Gonzàlez.

En Bosch, en el següent combat, va guanyar a l'Aracil petit per punts. Varen ésser uns punts tan petits, que passaren desapercebuts a la majoria dels assistents a la vetllada.

L'Aracil gran és un xicot que té caràcter i pinya. El rei del rebre, que s'ha demostrat que és en Rey, va aguantar un xàfec d'improperis d'aquells que fan blaus, que no sabia allà on tocava.

De les batusses hagudes entre l'Albert i en Martínez, a hores d'ara encara n'hem de treure l'entrellat. Els managers d'en Martínez varen llençar l'esponja sense solta. En Casanovas va comptar fins a quatre sense motiu i un *pollo* ple de ciència va sortir de

En Casanovas

testimoni per a rebatre un cop baix. Ja hem quedat més amunt que es tractava d'una *merienda fraternal.*

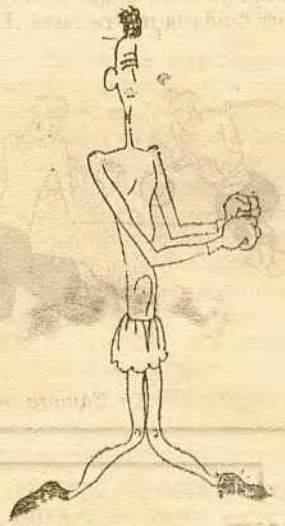
En Martínez, malgrat escupir una baba blanca que semblava un caragol, va guanyar molt merescudament.

Nosaltres, ningú pot dubtar que som gent de barrila. Amb tot i això, aquella lluita entre en Cañizares i en Vallespín ens va semblar una innocentada de mal gust. Era un combat entre un pallasso i un equilibrista.

Com a fi de festa, ens serviren una exhibició de l'Al-Baker amb en Molero, i seguidament amb en Sàez.

L'emoció que vàrem sentir és la causa de què estem convalescents d'un atac *cardíac al cor.*

Nosaltres som així: *guerreros* fins el moll dels ossos.

En Vallespín

TALLA QUE TALLARAS...

El *Ciero* deia:

«*Segundo*: *Clemente, de quince años, 40 segundos.*

»*Tercero*: *Lecha, de catorce años, 42 segundos.*

»*Cuarto*: *Pascual, de ocho años, 45 segundos.*»

D'això se'n diu filar prim! Es com si diguéssim que en Co té divuit anys, dos mesos, tres dies, una hora, dos minuts i tres quints... i una miqueta miqueta més.

*

De la imparcial *Gaceta Sportiva*:

«*Y por último y va para el señor Jurado*: *es menester que aprenda a jugar más limpio y mejor pues ha demostrado usted saber lo mismo que cualquier equipier de cuarto orden. Perdón a usted y al señor Iborra, el referee.*»

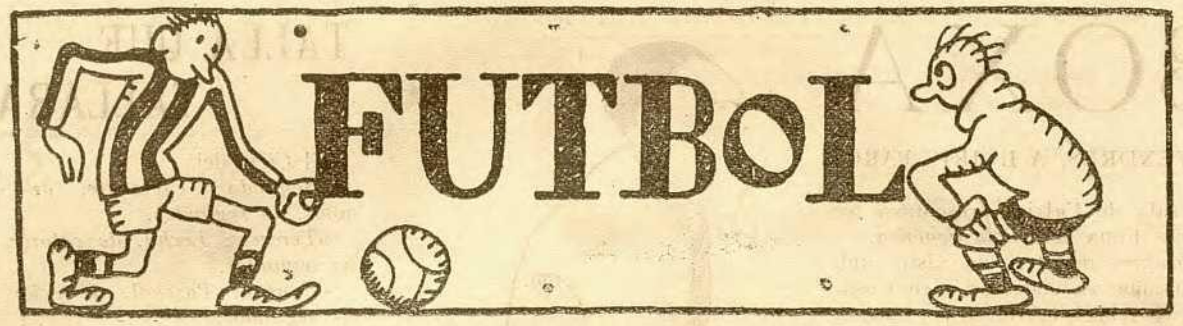
Ah, sí! Ara molts *perdones*, després d'haver-los posat morats. Es com allò de «Perdoni i dispensi, sap?, però vostè és un cul d'olla»..., o bé allò tan castís de «La seva mare és una bellíssima persona, però vostè és un... dallonses».

INAUGURACIÓ DEL NOU CAMP DE L'ESPANYOL

L'«Espanyol» va inaugurar diumenge les obres per a construir un nou i grandiós camp de futbol. Hi va anar un gran nombre de socis i van parlar alguns individus de la Junta. Entre els parlaments que van fer-se, mereix remarcar-se el d'en Tallada, que va fer professió de fe nacionalista, dient que el club es diu «Espanyol» el mateix que podia dir-se «Catalunya» o «Barcelona», i que el nom no fa la cosa, etc., etc.

No s'escarrasi, senyor Tallada. No veu que aquests que avui ataquen a l'«Espanyol» pel nom són futbolistes d'importació, o pervinguts que no saben res de tot això que vostè vol fer-los-hi veure, i que divuit, vint o vint-i-cinc anys enrera no sospitaven sisquera el que era una pilota de futbol? Són futbolistes perquè és moda, i prou.

GRAN BAR PETIT-PICÓN
D'EN JOSEP CURBELLA
RONDA DE SANT ANTONI, NÚMERO 36
EL BAR PREFERIT DE TOT EL JOVENT ESPORTIU I BARRILAIRE.-OBERT TOTA LA NIT. — APERITIUS I LICORS DE TOTES MARQUES

Els grans partits internacionals

AMATEURE-BARCELONA

DIA 31 DE DESEMBRE: 3 A 1
DIA 1.er DE GENER: 4 A 0

Els *matchs* de boxa celebrats aquests dos dies, entre l'«Amateure», de Viena, i el «Barcelona», han pres proporcions de lluita entre pirates i navegants, o bé de baralles de lladres i serenos.

Aquell doctor alemany que feia de *referée*, ens va convèncer de què la seva especialitat en medicina és l'anatomia.

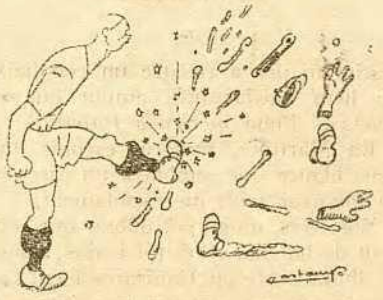
L'home gosava veient descompondre el cos humà en ossos grans i xics i poder després entretenir-se amb un *puzle americano* de debò.

Els austríacs són uns jugadors que, afectats per la baixa de les corones, i recentment impressionats al veure que pels nostres carrers les venien amb unes balances, o bé les repartien per a propaganda, varen engrescar-se a deixar ben sentada la força de llur país, i amb un xic més no en queda ni un per a contar-ho.

La víctima de tot l'aldarull i de totes les empentes austríaques, fou en Bruguera, que en una d'aquelles sortides de *relumbrón* va perdre un parell de peces que li eren indispensables per a moure la cama.

En Sami i en Piera, que són els que s'emporten sempre les *menciones honoríficas*, altra vegada ens engrescaren amb el seu joc segur i acieçat.

L'Alcàntara no tingué l'eficàcia que esperàvem, però no per això cal restar-li mèrits, doncs el primer dia va fer un gol de marca.

Lo que va quedar d'en Bruguera

En Vicens Martínez va jugar novament a la línia davantera i va omplenar el buit que temps ha restava descobert. Ell fou l'amo de la pilota durant el segon partit, i a ell deu el «Barcelona» la victòria obtinguda.

En Pascual és un element de vàlua, i així ho va demostrar actuant de porter serenament i amb bon estil.

Dit això, ja sembla que podria donar-se per finida la nostra tasca. Doncs no, senyors! Manca parlar de lo més saborós.

Durant el transcurs del segon partit, els forasters, copejats, plens de bonys i convertits en *ecce-homo*, tractaren de retirar-se del camp. Els del «Barcelona», engegant tot el gas, havien posat en estat de descomposició a uns quants austríacs.

Nosaltres, que som gent de bons sentiments i incapaços de fer mal a una formiga, ho trobem censurable.

Quan jo convido a dinar a una persona, procuro que no mengi amb els dits ni s'eixugui a les estovalles; si ho fa així, començo per avisar-lo amistosament, i si no m'escolta l'envio a la... fonda; però mai he escupit al seu plat ni l'he tacat amb suc.

Això no ho diem per res, no; però com que en aquest món hi ha gent que sempre vol tenir raó, i nosaltres som una miqueta quisquillosos...

Això, abans que prengui caràcters de llauna, ho entregarem al linotipista, i tan amics com abans.

En Zamora solet contra tot l'«Sparta»

GRANDIOS ACONTEIXEMENT
PER ELS DIES 6 i 7 GENER

Els partits començaran a les **onze del matí.**
Per a entrades i localitats, al domicili social del Club, Salmeron 27 i 29, tots el dies, de set a nou del vespre.

EL FAMÓS
V. F. VASAS
DE BUDAPEST
CONTRA EL
C. D. EUROPA
EN EL CAMP D'AQUEST ÚLTIM

SPARTA-ESPANYOL

PRIMER DIA: 1 A 0
SEGON DIA: 4 A 0

L'«Sparta», de Praga, va quedar proclamat ja l'any passat com el kaiser del futbol, i aquella qualificació hem de mantenir-la avui amb més fermesa, doncs l'«Sparta», mal li pesi al «Barcelona» i a alguns set-ciències cronistes deportius que ens parlen de tècnica, tàctica, ciència i demés ximpleries, ha vingut aquesta vegada molt millor i més fort que la primera vegada.

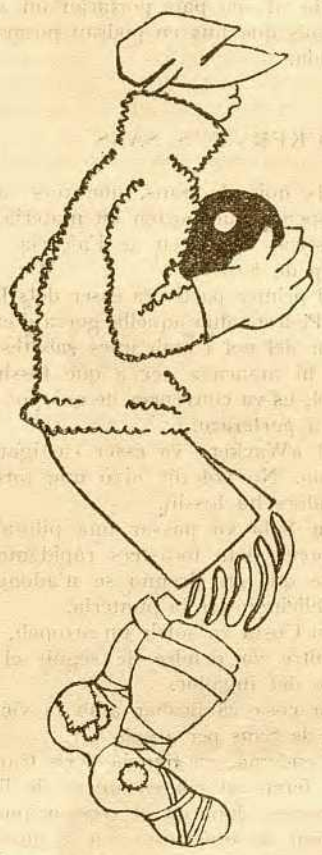
Aquí no hi valen «Fürth», «*Mantecas Amateures*», ni formatges d'Holanda. Tots aquests, al costat del «Sparta», són vuits i nous i cartes que no lliguen.

Si en el primer partit van guanyar només que per 1 goal a 0, fou perquè en Zamora va tancar la porta i llençà la clau perquè no entrés ningú. Qui no ha vist jugar l'«Sparta» el diumenge, dia 31, pot dir que no ha vist futbol. Ah! I que consti que l'«Espanyol» va fer el seu paper, sobretot en Zamora, el qual, per a fer la llesca al «Barcelona» va treure tot el seu repertori de joc, des del *plongeon* clàssic fins a la «zamorana» descarada i atrevida, que deixa badant boca als davanters contraris. En Zamora va tenir diumenge el millor dia de la seva vida.

—Té! Perquè rabiïn els del «Barcelona»!—va dir ell, i va aconseguir-ho. Quin partidàs!!

Els de l'«Espanyol» jugaren fets unes feres. En Montesinos, ni que l'haguessin girat del revés, comparat amb el dia de Sant Esteve, i en Canals no va desdir del paper del seu company. Els mitjos van jugar com uns mestres, i quant a la davantera, en dient que fins en Juanico va deixar-se la por a casa i va jugar bé, està dit tot.

El clàssic bloqueig d'en Zamora

Dels txecs no hi ha que parlar-ne. La línia d'atac són cinc feres que disparen més quantitat de xuts que una ametralladora. Els mitjos són capaços de donar feina a tots els davanters de Barcelona alhora, i la defensa, amb en Janda, és quelcom que infundeix respecte, i és que en Janda és molt jugador, senyors! Dels demés, són també dignes de què se'ls faci un monument en Kada i en Pilat.

El segon dia, en *Ricarditu* va fer-se mal a la mà i va substituir-lo l'Estruch, que havia de fer el seu comiat de vida esportiva jugant aquests dos partits si el «Barcelona» no hagués donat el seu permís a en Zamora.

Resumint: dos partits monumentals pels quals felicitem a l'«Espanyol», i sobretot a en Zamora, perquè ha consolidat la seva fama mundial d'ésser el fenomen únic i insubstituïble a la porta d'un equip de futbol.

N. A. C. - C. D. EUROPA

Quan em digueren que em tocava anar a veure com s'ho feien els de Breda amb els «europeus», vaig recordar de seguida un partit del qual en vaig ésser espectador, celebrat entre el «Breda» i el «Sant Celoni». I a fe que em va fer el mateix efecte! Fins el resultat de zero a zero va ésser igual; de públic, una cosa per l'estil. Res: es veu que la gent està per dormir en aquest temps. I si en lloc del matí els fessin a la nit?

Lo únic que no s'assemblava eren els jugadors. Quina diferència entre aquest porter holandès, que sembla que li hagin posat unes canyetes com a les tomaqueres perquè s'aguanti tiesso, i l'hereu de cân Llagostera, que para les pilotes de la mateixa manera que podria envernissar una olla. Ara que l'holandès, com que es coneix

FUTBOL

Dos dels partits més sensacionals que s'han celebrat a Europa durant l'actual temporada

GRANS PARTITS INTERNACIONALS que tindran lloc els dies 6 i 7 de Gener (diades de Reis), entre el famós equip

1.ER F. C. NUREMBERG
CAMPIO D'ALEMANYA

i el

F. C. BARCELONA
CAMPIO DE CATALUNYA I D'ESPANYA

A tres quarts de tres de la tarda

CAMP DE LES CORTS

Es despatxen localitats al domicili social del F. C. BARCELONA, Fartuny, 1, i al «Centre de Localitats», de la Plaça de Catalunya

que es dedica al formatge de bola a la seva terra, ja agafava la pilota amb més *salero*, i fins quan la tenia li donava dues o tres voltes per les mans, com si estés donant color a un formatge.

Quan anàvem, no per gust, sinó per complir *nuestros sagrados deberes*, a veure el segon partit, pensàvem que per culpa d'aquests *deberes* ens tornaríem a avorrir una horeta i mitja, a més de què ens pelaríem de

El mig centre del «Breda» agafant un atac de bogeria al veure passar el gol número 7

fred, puix aquí encara no s'ha implantat la calefacció als camps de futbol, doncs si a voltes n'hi ha per alguns indrets del camp, el sistema és molt antic: escalfar-se mútuament per medi de castanyes, bolets; no ens atrevim a dir «upercuts», perquè en l'època que aquesta calefacció es va inventar, encara no existien.

Els que varen quedar, no escalfats, sinó torrats, varen ésser els de Breda. Pobres xicots! Set, i sense poguer fer ni el de l'honor! Què hi farem! Resignació! Ara, que els de l'«Europa» van ben ficar l'olla gran dintre la xica amb aquest resultat! Això és començar l'any bé! Els holandesos ens deien que els hi havien fet el «cambiazo» amb això de què en Pelaó es posés de davanter a la mitja part, i que en Julià marqués la seva com el *capitán*. El mig centre holandès, d'una mica més que li agafa un atac al veure que de la seva porta tothom en feia el que li dava la gana, puix ni els daven temps de comptar. Potser sí que ara en Matas fa anar els davanters a preu fet.

I quan a en Cruella li va semblar que ja havien fet prou gols i que l'arròs estava a punt, va acabar aquest partit, que ha sigut pels de Gràcia una gran victòria i pels holandesos una tan fenomenal panadera, que quan tornin al seu país portaran un *stock* de gols que fins en podran posar una parada.

WACKER - U. S. SANS

Els nois de Sans, que tots sabem l'empenta que porten en matèria futbolística, quedaren a l'alçària d'un equip de *postín*.

El primer partit va ésser dels bons. En Pedret, amb aquella gorra d'explorador del pol i amb unes sabates que poc hi mancava per a que fossin de xarol, es va convèncer de què pot arribar a *porterazo*.

El «Wacker» va ésser castigat per «foul». No vol dir això que tots els jugadors ho fossin.

En Solà va passar una pilota per la porta dels forasters ràpidament i sense que en Brenno se n'adongués. El felicitem per la punteria.

En Costa va sofrir un atropell, però l'àrbitre va pendre de seguit el número del jugador.

La cosa va acabar amb la victòria dels de Sans per 2 gols a 1.

L'endemà, en Sancho i en Carulla, que feren un començament de lleons silvestres, donaren el convenciment a tothom de què tornarien a guanyar.

Els del «Wacker», que sens dubte es varen impressionar, xutaven amb una punteria tan dolenta, que no n'encertaven ni una.

L'Ebeskard, en un batibull davant de la porta d'en Pedret, encolomà un gol que ens va causar l'efecte d'una xamba.

Ara, amb aquell *salero*, engegarem tot això a la porra, dient que va gua-

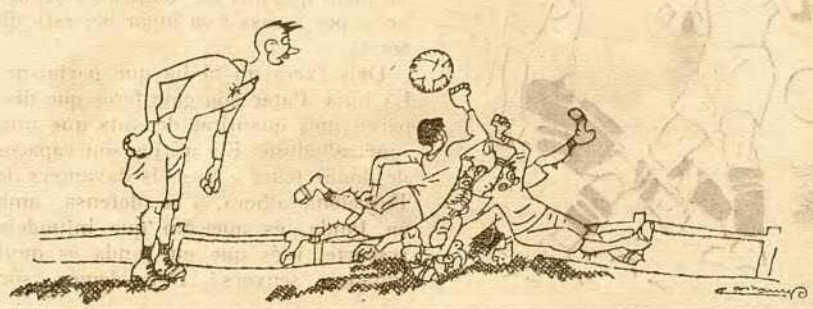

nyar el «Sans» per 4 gols a 2. Ho fem per a que hi càpiga un anàlisi de lo observat.

Aquests jugadors de Leipzic tenen el defecte de què quan guanyen els contraris, ells perden.

També ens va fer tristor veure aquell porter, que quan li passaven un gol es quedava pansit i no tenia ni esma per a rebentar la pilota.

Tot això no ho diem per a desmerèixer el joc dels forasters, sinó perquè nosaltres som tècnics i ens agrada esmicolar-ho tot.

FABRICANT: JOSEP GERMA — SABADELL

Sibecas Germans

Fabricació especial de guants de boxa. EL MILLOR MATERIAL SPORTIU

Aribau, 35 - Telèf. 5031 A.

XUTS

Els individus de la Junta del «Barça», el primer dia de l'«Amateure», de Viena, al veure que el públic, malgrat ésser nombrós, no va aconseguir omplir el camp, parlaven de reduir el preu de les localitats a dues pelas.

La competència s'imposa, i no tindria res d'estrany que els preus baixessin fins assolir aquells tan democràtics de dos ralets i bon profit, dels nostres enyorats temps d'estudiants. Potser es farien menys diners, però d'esport se'n faria un xiquet més. Un bon xiquet més.

*

El «Barcelona F. C.», amb una bona fe de *primissimo cartello*, ha deixat jugar a l'olímpic Zamora els dos partits del «Sparta» amb l'«Espanyol». Es fan, en canvi, treballs de *zapa* per aconseguir que en *Ricarditu* jugui els partits de campionat que falten amb el «Barça».

Aquest Gamper, cavallers, és el senyor dels negocis.

Ah, *pillín*!

*

El camp de l'«Espanyol» és una cosa més segura que l'èxit del XUT! Ara per ara ja hi tenen la primera pedra, i ja saben que de gota en gota s'omple la pica. Ara, que ja cal que corrin, doncs ens diuen que pel febrer han de deixar el vell camp, i, de no fer-ho, pagaran 500 pessetes diàries. I això són ja massa despeses. Entre això i en *Ricarditu*, tururut quinze hores!...

*

El «referée» que va arbitrar els partits de l'«Amateure», de Viena, era un doctor. Per fer-ho com ho va fer, tant se valia ésser conductor de tramvies. Només tocava el xiulet quan li feia senyals el públic. *Adiós, querido doctor! Buen viento y barca nueva!*

*

La Raça és una cosa més seriosa que un funeral. Déu nos en guard a llegir-la sovint! Fins hi escriu en Macià i en Puig i Cadafalch, l'home de la pedra picada. Hi afegeixen en Trabal, i a dinyar-la, cavallers. Massa intel.lectualitat... Ara que, com que aquí som tan bojots, potser no és cosa de fer-nos gaire cas.

*

En Garcia Alsina és president de la Federació Catalana d'Atletisme. En Trabal ja no és president de la Federació Catalana d'Atletisme. En Garcia Alsina està content. En Trabal, suposem que no està content. A *La Jornada Deportiva* se li ha girat feina. La lluita serà aferrissada.

Això d'«aferrissada», ho vèiem dir fa uns dies.

*

També dintre de l'esport tenim «pistolers». Fa pocs dies, el nostre bon amic en Ricard Cabot va fer-nos saber que havia rebut un anònim aconsellant-li que no sortís de nit si no volia agafar un cop d'aire... Al cap de pocs dies va anar també a visitar-lo un grup nombrós, mentre ell no era a casa, i, segons sembla, portaven també males intencions.

Decididament, no ens cansarem de repetir que això de l'esport s'ho ha pres tothom massa seriosament!!

En Marco

*

El senyor Gamper va tenir la bona idea de fer venir àrbitres estrangers per als partits internacionals jugats darrerament. El primer, en Boas, aquell senyor tan grassó que tenia aire madrileny, va sortir-li or i grana; però l'àrbitre tudesc, que va arbitrar els partits de Cap d'Any, era llauna pura; llauna de cafeteres, de les quals ell n'és un preciós exemplar.

*

I tornant amb els àrbitres, val la pena d'agrair al senyor Gamper, per altra part, la idea que tingué, i que deuria ésser imitada per tots els clubs, doncs si l'àrbitre ha de rebre, és preferible que rebi un de foraster, i no un de casa, com va passar-li al pobre amic *Pepito* Torrents en el darrer partit «Espanyol»-«Sparta».

Si escrivíssim seriosament, protestaríem indignats d'aquesta agressió; però com que nosaltres solament escrivim en broma, recomanem a en *Pepito* que es proveeixi d'un botiquí, d'una ametralladora i que es deixi de certes amistats entranyables que ajuden a pegar.

*

Malgrat l'enèrgica protesta que havem rebut d'un club interessat, ens passa per la barretina de repetir una vegada més que el defensa del «Júpiter», senyor Garrobé, passarà a jugar a l'«Europa» dintre de pocs dies. Es més: el primer partit ha de jugar-lo a Madrid en l'excursió que ha de fer l'«Europa» aviat.

*

Torna a cotitzar-se el paper Zamora. El «Barcelona», diuen que va donar el permís perquè jugués els dos partits contra l'«Sparta», amb la condició

LA NACIONAL
AGUSTÍ PERIS
CARRER DE SANTA ANNA, NUM. 21
ARTICLES PER A FUTBOL, BOXA, TENNIS, GOLF, ETC. LA CASA MÉS ASSORTIDA EN TOTA MENA D'ARTICLES D'ESPORTS I LA QUE VEN MÉS BARATO

GRAN CABARET "CAFÉ CATALAN"
RAMBLA DE SANTA MÒNICA, NÚM. 6
Lloc de reunió de la gent d'esport. El cabaret més elegant i el més divertit de Barcelona. Ball diàriament des de les 6 de la tarda a les 4 del matí. ORQUESTRA-JAZZ-BAND TORRES, el jazz-band del rei i el rei del jazz-band

de què l'«Espanyol» el deixaria jugar en els dos partits contra el «Nuremberg» i en les finals del campionat d'Espanya.

Així, doncs, el vinent dissabte tindrem Zamora amb el «Barcelona».

*

Bueno! Allò del porter nacional... Encara que en diguéssim més!... Què vol dir nacional ni internacional? En Zamora és el porter universal, el millor porter del món. En Zamora ho és tot; és la Bíblia del futbol.

No van veure vostès aquests dos partits amb l'«Sparta»? No? Doncs tornin-se'n al llit. Poden dir que no han vist mai futbol. Allí haurien vist tècnica, geometria, vista, tacte, *plongeons*, parades «zamoranes» marca de fàbrica, etc., etc.

Mira que anar-los-hi amb «zamoranes» a l'«Sparta», ja és tot el que pot dir-s'hi.

*

El dia de Sant Esteve, a Tarragona per poc hi ha un conflicte d'ordre públic. El fet fou el següent: els alemanys que van jugar amb l'«Espanyol» van anar a jugar a Tarragona, i en Zamora va anar-hi també acompanyant altres jugadors blanc-blaus que havien de reforçar l'onze tarragoní.

En adonar-se el públic de la presència d'en Zamora al camp, va començar a demanar que volia que jugués, armant-se tal aldarull, que si no ho arranja el governador allò s'hauria convertit en un Sant Quintí.

*

Es tanta la popularitat d'en Zamora avui en dia, que ha volgut parodiar la Meller. Aquesta va dir una vegada que escrivint-li «Raquel Meller (Espanya)», n'hi havia prou.

Doncs bé. En Zamora s'ha fet fer unes targetes que diuen «Ricard Zamora, *goal-keeper*, Europa».

Ja n'hi ha prou.

*

En Joanet Matas està indignat, i amb raó, de què el públic no respongui als sacrificis que fa l'«Europa» per a portar clubs estrangers. Darrerament ha portat dos equips força bons i interessants, i malgrat jugar al matí a l'hora del sol, que és la més a propòsit per a veure futbol, els Estevets, aquests grans *sportmen* de *double*, han preferit dormir tranquilament, o anar solament a veure el seu club, després d'atipar-se de neules i tortell, conformant-se a pelar-se de fred.

Què hi farem, senyor Matas!

RETAULES

EL SENYOR LA RIVA

No els direm on, ni com, ni de quina manera vàrem poder garlar amb el senyor La Riva, perquè no ens agrada donar-nos importància. Un altre repòrter qualsevol, que no fos com nosaltres, modest com la viola bosquetana, els explicaria que si als «Caçadors», que si un *pleno*, que si un pet de pàfies, etc., etc. Nosaltres ens acontentem amb assabentar-los que vàrem garlar amb tal senyor, i que el trobàrem rublert d'optimisme, que Déu Nostre Senyor li conservi, per bé de l'afició i d'en Gómez (a) Spencer.

—I doncs, senyor La Riva... Què n'opina d'aquesta temporada?

—Home, veurà. La meva opinió és de què ja s'acaba.

—Ai, carai! I no li dol no ésser campions?

—Psè! Està clar que hauria fet bonic; però no veu que ens varen amagar l'ou? Però ja pot dir que l'any que ve ens veurem les fisonomies.

—Ah, sí? Que en tenen alguna de pensada?

—Un feix. Primer, allò del camp nou. Hi cabran 60,000 persones d'ambdós sexes, i hi haurà calefacció central, línia d'autòmnibus i consultori jurídic a càrrec d'en Solé de Sojo. Després tindrem un equipàs; fixi's: en Zamora, al qual comprarem una mascota, que farem fer a en Bosch, per a desagreujar-lo. En Montesinos i en Canals, que ja són prou «peces». En Samitier...

—Eh?

—Sí. En aquestes anades i vingudes en Monte i en Zamora l'han engrescat. En Sami, en Meana...

—Com?

—Qüestió d'influències comercials; i en Trabal... I al davant en Peidró si es reforça, en Spencer, en Piera...

—*Pavero*!

—S'hi juga deu mil peles? No? Doncs seguim: en Martí i l'Alvarez... Ah! I d'entrenador llogarem un anglès nou de trinca, que els farà saltar i parar i jugar a riscats sis hores diàries. *La Gaceta Sportiva* es repartirà d'arròs i en Nogareda el llogarem per a fer opinió entre la dependència mercantil...

En això se li acostà en Fernàndez i li va dir no sé què a cau d'orella. El cert és que en La Riva tirà de cartera i...

Siguem discrets.

IMPREMTA COSTA: CARRER NOU, 45.—BARCELONA

TOTS ELS CAMPIONATS I PROVES ESPORTIVES DE TOTA MENA, SON CRONOMETRATS AMB ELS FAMOSOS CRONOMETRES MARCA EL REGULADOR
Els millors, els més segurs i els preferits per tots els *sportmen* i gent elegant i refinada
JOIERIA I RELLOTGERIA «EL REGULADOR», D'EN JOAN BOIX, RAMBLA DE LES FLORS
(CANTONADA AL CARRER DEL CARME, DAVANT DE L'ESGLÉSIA DE BETLEM)

PLA BOQUERIA, 6 (RAMBLA)
PLAÇA DE SANTA ANNA, 20
JAUME I, NUM. 17
SOMBRERERIA RIUS
TAPINERIA, 62
SANT PAU, NUM. 30
MAGATZEM GENERAL
PREUS DE FABRICA. — Venda directa de fàbrica al consumidor. La casa millor assurtida. — Dipòsit de les millors marques: Borsalino, Christis, Stepsons, etc. — Al comprador que acrediti ésser soci del «Barcelona F. C.», se li abonarà el 5 per 100 dels ja reduïts preus de la casa.